

VU Research Portal

Opzet bij ziekte en het voorkomen van arbeidsongeschiktheid: een onrechtvaardig verschil

Opdam, M.

published in
Arbeidsrecht
2010

document version
Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Opdam, M. (2010). Opzet bij ziekte en het voorkomen van arbeidsongeschiktheid: een onrechtvaardig verschil. *Arbeidsrecht*, 2010, 40.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:
vuresearchportal.ub@vu.nl

ArbeidsRecht. Maandblad voor de praktijk, Opzet bij ziekte en het voorkomen van arbeidsongeschiktheid: een onrechtvaardig verschil

Vindplaats:	ArbeidsRecht 2010, 40	Bijgewerkt tot:	01-08-2010
Auteur:	Mr. M. Opdam ^[1]		

Opzet bij ziekte en het voorkomen van arbeidsongeschiktheid: een onrechtvaardig verschil

De zieke werknemer heeft geen recht op loondoorbetaling indien hij zijn ziekte door opzet heeft veroorzaakt. De WIA verplicht de verzekerde om het ontstaan van arbeidsongeschiktheid te voorkomen, voor zover dit redelijkerwijs van hem verwacht mag worden. Het BW en de WIA kennen derhalve een verschillend criterium om eigen schuld van de betrokkene aan het ontstaan van arbeidsongeschiktheid toe te rekenen. In deze bijdrage wordt dit verschil besproken en wordt gezien of er voor dit verschil een rechtvaardiging bestaat.

De zieke werknemer heeft geen recht op loondoorbetaling indien hij zijn ziekte door opzet heeft veroorzaakt. De WIA verplicht de verzekerde om het ontstaan van arbeidsongeschiktheid te voorkomen, voor zover dit redelijkerwijs van hem verwacht mag worden. Het BW en de WIA kennen derhalve een verschillend criterium om eigen schuld van de betrokkene aan het ontstaan van arbeidsongeschiktheid toe te rekenen. In deze bijdrage wordt dit verschil besproken en wordt gezien of er voor dit verschil een rechtvaardiging bestaat.

Casus

Stel een werknemer, die werkzaam is als taxichauffeur, doet in zijn vrije tijd mee aan illegale straatraces. Dit gaat al jaren goed tot hij op een avond tijdens een race met hoge snelheid tegen een lantaarnpaal botst. Ten gevolge van dit ongeval loopt de werknemer ernstige verwondingen, waaronder een dwarslaesie op.^[2] De werknemer is niet langer in staat om zijn werkzaamheden als taxichauffeur uit te oefenen.

De eerste vraag die naar aanleiding deze casus opkomt, is of de werkgever van de taxichauffeur verplicht is om tijdens ziekte het loon door te betalen. Art. 7:629 lid 3 sub a BW bepaalt dat een werknemer geen recht heeft op doorbetaling van zijn loon tijdens ziekte indien de ziekte door zijn opzet is veroorzaakt. Maakt de werknemer zich door het deelnemen aan de straatrace schuldig aan opzet?

Stel nu dat de werknemer na een aantal mislukte pogingen tot re-integratie, na twee jaar een aanvraag doet voor een uitkering op grond van de WIA. Heeft de betrokkene nu recht op een uitkering, of kan hem een uitkering geweigerd worden, omdat hij wellicht eigen schuld had aan het ontstaan van de arbeidsongeschiktheid? Art. 28 WIA bepaalt dat de verzekerde arbeidsongeschiktheid dient te voorkomen. Is het mogelijk dat de betrokkene twee jaar na het ongeval gesanctioneerd wordt in verband met de eigen schuld aan de geleden schade?

Art. 7:629 lid 3 sub a BW: opzet bij ziekte

Zoals reeds vermeld, bepaalt art. 7:629 lid 3 sub a BW dat de werknemer geen recht heeft op doorbetaling van zijn loon tijdens ziekte, indien de ziekte door zijn opzet is veroorzaakt.^[3] Door de regering is het opzetcriterium zo uitgelegd, dat van opzet van de werknemer slechts sprake is wanneer de opzet van de werknemer gericht was op het veroorzaken van de ziekte. Opzettelijk risicovol gedrag met als gevolg arbeidsongeschiktheid leidt daarom niet tot verlies van het recht op loondoorbetaling.^[4] Later is hier in de parlementaire behandeling bij de invoering van de bepaling aan toegevoegd, dat het afhangt van de feiten en omstandigheden van het concrete geval, of er sprake is van het opzettelijk veroorzaken van ziekte. Het moet gaan om het willens en wetens veroorzaken van ziekte en niet om het enkele riskeren daarvan.^[5] Dat het opzetcriterium zo strikt moet worden uitgelegd, heeft tot gevolg dat opzet slechts kan worden aangenomen indien de opzet van de werknemer daadwerkelijk gericht was op het veroorzaken van de ziekte. Derhalve kan de werkgever van een taxichauffeur die letsel oploopt tijdens deelname aan een illegale straatrace, de werknemer geen betaling van loon ontzeggen met een beroep op opzet. De taxichauffeur had immers geen opzet op het veroorzaken van de ziekte. Ook wanneer de ziekte het noodzakelijke gevolg is van het handelen van de werknemer, kan niet van opzet worden gesproken. Het is de vraag of dit altijd tot een redelijke uitkomst leidt. Wanneer een werknemer ervoor kiest om een cosmetische operatie te ondergaan, is hiervan veelal het noodzakelijke gevolg dat hij ziek wordt. Nu de opzet van de werknemer erop gericht was om zijn lichaam te verfraaien en niet om ziek te worden, kan van opzet in de zin van art. 7:629 BW niet worden gesproken. De werkgever is derhalve verplicht om gedurende de herstelperiode van de operatie 70% van het loon van de werknemer door te betalen.^[6]

In de praktijk wordt geworsteld met het strikte criterium van opzet. Het criterium wordt in de rechtspraak soms ruim uitgelegd.^[7] Zo oordeelde de kantonrechter Sittard-Geleen dat een werknemer geen recht had op doorbetaling van zijn loon tijdens ziekte nu hij bewust roekeloos had gehandeld.^[8] In deze kortgedingprocedure was het handelen van een

vlieg instructeur aan de orde. De instructeur had tijdens een testvlucht een leerling meegenomen zonder hiervoor toestemming te vragen. Toen de werkgever de werknemer op zijn gedrag aansprak, sloeg de werknemer zo hard met zijn hand tegen de muur dat zijn middenhandsbeentje brak. De kantonrechter oordeelde over dit handelen dat niet was uit te sluiten dat de werknemer bewust roekeloos had gehandeld door met zijn hand tegen de muur te slaan. Het handelen lag volgens de rechter in de risicosfeer van de werknemer.

De kantonrechter oordeelde in deze zaak dat bewust roekeloos handelen voldoende grond is om het recht op loon uit te sluiten.

In een andere zaak oordeelde de Kantonrechter Gouda dat een verslaving aan alcohol en drugs ten gevolge waarvan een werknemer ziek wordt, opzet oplevert als bedoeld in art. 7:629 lid 3 sub a BW, althans met opzet gelijk te stellen ernstige mate van schuld.^[9] De kantonrechter hanteert derhalve ook in deze zaak een 'ruim' opzetcriterium.

Van belang is dat voor het aannemen van opzet in de zin van art. 7:629 BW is vereist dat de werknemer zijn ziekte willens en wetens heeft veroorzaakt. Indien een werknemer geen opzet had op het veroorzaken van ziekte en de kantonrechter de werknemer zijn recht op loon tijdens ziekte ontzegt met een beroep op opzet, oordeelt de kantonrechter naar mijn mening niet in overeenstemming met art. 7:629 lid 3 sub a BW. Lezing van de parlementaire geschiedenis bij de bepaling leert dat bewuste roekeloosheid of 'met opzet gelijk te stellen ernstige mate van schuld' geen grond oplevert om het recht op loon tijdens ziekte uit te sluiten.

In het geval dat de werknemer schuld heeft aan het ontstaan van ziekte, maar het handelen van de werknemer geen opzet oplevert in de zin van art. 7:629 lid 3 BW, bestaat vaak nog een mogelijkheid voor de werkgever om de werknemer te sanctioneren. Op grond van art. 7:629 BW is de werkgever gehouden om het 70% van het loon door te betalen. Veelal vult de werkgever het loon van de werknemer tijdens ziekte gedurende het eerste jaar aan tot 100%. De werkgever kan echter voorwaarden stellen aan het recht op de bovenwettelijke suppletie.^[10] De Hoge Raad overwoog dat de uitsluitingsgrond van art. 7:629 lid 3 sub a BW, niet in de weg staat aan afspraken van de werkgever en de werknemer of van cao-partijen, die aan het recht op een bovenwettelijke suppletie strengere criteria verbinden, bijvoorbeeld dat de ziekte niet door eigen toedoen mag zijn veroorzaakt.^[11]

Art. 28 WIA: het voorkomen van arbeidsongeschiktheid

Art. 28 lid 1 WIA legt op de verzekerde de verplichting om het ontstaan van arbeidsongeschiktheid of verminderde arbeidsgeschiktheid te voorkomen en om het bestaan van arbeidsongeschiktheid of verminderde arbeidsgeschiktheid te beperken voor zover dit redelijkerwijs van hem verwacht mag worden. De bepaling omvat volgens de regering het algemene vereiste van schadelastbeperkend gedrag. De bepaling ziet zowel op het ontstaan van arbeidsongeschiktheid als op de beperking van het bestaan ervan. De bepaling ziet derhalve op de gehele periode van arbeidsongeschiktheid, de toedracht van de veroorzaking daarin mede begrepen.^[12]

De verplichting uit lid 1 van art. 28 WIA wordt door de regering aangeduid als de schadebeperkingsplicht.^[13] Dit is niet geheel zuiver aangezien pas gesproken kan worden van schadebeperking indien reeds sprake is van schade.

Schadebeperking is een bekende term uit het verbintenissenrecht. De schadebeperkingsplicht staat in het verbintenissenrecht in de sleutel van eigen schuld (art. 6:101 BW). De benadeelde kan zowel eigen schuld hebben aan het ontstaan van de schade als aan de omvang van de schade. De schadebeperkingsplicht ziet in het verbintenissenrecht op de verplichting van de benadeelde, om de omvang van de schade te beperken.^[14]

In de memorie van toelichting wordt aandacht besteed aan de beoordeling van het gedrag van de verzekerde in het kader van art. 28 lid 1 WIA. De verzekerde dient de plicht uit art. 28 lid 1 WIA na te leven voor zover dit redelijkerwijs van hem kan worden verwacht. De beantwoording van de vraag wat redelijk is en wat niet, is volgens de regering afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval. Omstandigheden aan de zijde van de verzekerde zoals competenties, kennis, ervaring, arbeidsverleden en dergelijke spelen een rol bij de beantwoording van de vraag wat redelijkerwijs van de verzekerde kan worden gevergd.^[15]

Door de PvdA is aan de regering opheldering gevraagd omtrent de verplichting van art. 28 WIA. De leden van de PvdA-fractie stelden de vraag hoe geoordeeld dient te worden over een persoon die een dwarslaesie oploopt ten gevolge van een duik in een zwembad op een plek met een bordje 'verboden te duiken', door off-piste skiën op een plek waar dat niet mag of door een ongeluk op een opgevoerde brommer.^[16] De regering beantwoordt deze vraag door te stellen dat in dat geval bekeken moet worden of het redelijk en billijk is om de opgelopen schade (in meer of mindere mate) aan de verzekerde toe te rekenen. De beantwoording van deze vraag is afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval. Het komt neer op de vraag wat redelijkerwijs van de betrokkene kan worden gevergd. Dit betekent dat wanneer een verzekerde deelneemt aan de genoemde activiteiten, en hierbij schade oploopt, dit niet automatisch leidt tot een schending van de verplichting uit art. 28 WIA, aldus de regering.^[17] Een schending van de verplichting is naar mijn mening derhalve ook niet uitgesloten. Een taxichauffeur die een dwarslaesie oploopt na een ongeluk bij een illegale straatrace, zal wellicht een uitkering op grond van de WIA geweigerd worden nu hij zijn arbeidsongeschiktheid niet heeft voorkomen.

Art. 88 lid 2 WIA bepaalt dat het UWV de uitkering blijvend geheel kan weigeren, indien de verzekerde door het niet nakomen van de verplichting, bedoeld in art. 28 lid 1 WIA, het ontstaan van de arbeidsongeschiktheid opzettelijk heeft veroorzaakt. Deze bepaling leidt er niet toe dat slechts de opzettelijke veroorzaking van arbeidsongeschiktheid kan worden gesanctioneerd. Art. 88 WIA ziet slechts op de sanctionering van de verplichtingen die elders in de WIA zijn gegeven.^[18]

Art. 28 lid 1 WIA omvat een ruime norm aan de hand waarvan beoordeeld moet worden of de verzekerde een verwijt kan worden gemaakt met betrekking tot de toedracht van de veroorzaking van arbeidsongeschiktheid. Dit terwijl art. 7:629 BW slechts de mogelijkheid geeft om de werknemer te sanctioneren, wanneer hij zijn ziekte opzettelijk heeft veroorzaakt. Op dit punt verschillen de bepalingen wezenlijk van elkaar. Dat de verplichting uit art. 28 WIA zo ruim geformuleerd is, kan echter worden verklaard door het feit dat dezelfde bepaling zowel van toepassing is op de veroorzaking van arbeidsongeschiktheid, als op de beperking van de gevolgen van arbeidsongeschiktheid. Gelet op het belang van re-integratie ligt het in de rede dat van de betrokkene vergaande inspanningen worden verwacht in het kader van de beperking van reeds ingetreden ziekte of arbeidsongeschiktheid.^[19] Naar mijn mening had in de WIA daarom beter een aparte bepaling gewijd kunnen worden aan de veroorzaking van arbeidsongeschiktheid.

Rechtvaardiging

Omdat er een verschil bestaat met betrekking tot de eisen die in het BW en de WIA aan de werknemer worden gesteld ten aanzien van de veroorzaking van arbeidsongeschiktheid, doet de vraag zich voor of er een rechtvaardiging kan worden gevonden voor dit geconstateerde verschil.

Een eerste rechtvaardiging zou gelegen kunnen zijn in het feit dat de werknemer in het kader van de WIA verzoekt om een uitkering van de collectieve kas. Aan deze rechtvaardiging ligt ten grondslag dat de eigen werkgever ten opzichte van de werknemer tot meer verplicht is dan de overheid. Dit argument snijdt echter geen hout. Wanneer de dienstbetrekking van de werknemer eindigt gedurende de eerste twee jaren van ziekte, ontvangt de werknemer na het eindigen van de dienstbetrekking een uitkering op grond van de ZW. Vanaf dat moment is de overheid verantwoordelijk voor de inkomensvoorziening van de zieke werknemer.

In de ZW wordt, net als in het BW, slechts de opzettelijke veroorzaking van ziekte gesanctioneerd. Art. 45 lid 1 sub g ZW bepaalt dat het UWV het ziekgeld geheel of gedeeltelijk, tijdelijk of blijvend weigert, indien de verzekerde zijn ongeschiktheid tot werken opzettelijk heeft veroorzaakt. Daarnaast bepaalt sub j van lid 1 van art. 45 ZW dat de uitkering geweigerd kan worden indien de werknemer de fondsen benadeelt of zou kunnen benadelen. Deze bepaling ziet op de situatie dat de werknemer zijn recht op loondoorbetaling prijsgeeft.^[20] Er is geen aanwijzing dat art. 45 lid 1 sub j ZW tevens betrekking heeft op de toedracht van de veroorzaking van ziekte.^[21]

Nu de ZW, net als het BW, slechts de opzettelijke veroorzaking van ziekte sanctioneert, is het niet waarschijnlijk dat een rechtvaardiging voor het verschil in eisen die aan de werknemer worden gesteld met betrekking tot de veroorzaking van ziekte, gelegen is in het feit dat na twee jaar van ziekte de verantwoordelijkheid voor de inkomensvoorziening van de zieke werknemer verschuift naar de overheid.

Een tweede rechtvaardiging voor het verschil in strekking tussen art. 7:629 lid 3 sub a BW en art. 28 lid 1 WIA kan gelegen zijn in de duur en de ernst van de schade die het gevolg is van het handelen van de betrokkene. Wanneer de verzekerde een aanvraag doet voor een uitkering op grond van de WIA, is hij veelal reeds twee jaar arbeidsongeschikt. Wanneer er sprake is van eigen schuld aan de veroorzaking van arbeidsongeschiktheid betekent dit, dat de schade die door de werknemer is veroorzaakt is, zo ernstig is dat de werknemer twee jaar na het ongeval nog altijd arbeidsongeschikt is. De duur en ernst van de schade kan naar mijn mening echter niet als rechtvaardiging voor het verschil in strekking tussen de verschillende bepalingen worden aangedragen. Dit zou tot gevolg hebben dat de werknemer door omstandigheden die buiten hem om liggen, twee jaar na dato geconfronteerd zal worden met zijn handelen. Genezing van ziekte is immers afhankelijk van verschillende factoren. Tevens kunnen de gezondheidsklachten die het gevolg zijn van een ongeval na bijvoorbeeld deelname aan een illegale straatrace sterk verschillen. In het recht is primair de ernst van de normschending van belang.

Betekenis voor de praktijk

De werknemer die zijn ziekte door opzet veroorzaakt wordt het recht op loondoorbetaling ontegd. Dit opzetcriterium verschilt van art. 28 lid 1 WIA waarin voor de verzekerde de algemene verplichting is opgenomen om arbeidsongeschiktheid te voorkomen. Voor dit verschil bestaat echter geen rechtvaardiging. Het is derhalve onredelijk dat eigen schuld aan de toedracht van de veroorzaking van ziekte of arbeidsongeschiktheid, de werknemer in de WIA eerder wordt aangerekend dan in het BW.

In deze bijdrage heb ik reeds besproken dat de rechter soms een ruimere uitleg geeft aan het begrip opzet uit art. 7:629 lid 3 sub a BW. Zo kan de rechter bewuste roekeloosheid of met opzet gelijk te stellen ernstige mate van schuld als voldoende grond aannemen, om de zieke werknemer het recht op loon te ontfangen. Voor dit oordeel bestond echter geen grondslag. In de parlementaire geschiedenis bij art. 7:629 lid 3 sub a BW is opgemerkt dat slechts sprake is van opzet wanneer de werknemer zijn ziekte willens en wetens heeft veroorzaakt.

Nu de wetgever met de invoering van de WIA een nieuwe weg lijkt te zijn ingeslagen, ligt, zolang in het BW slechts de opzettelijke veroorzaking van ziekte gesanctioneerd kan worden, een ruimere uitleg van het begrip opzet voor de hand. Art. 28 WIA geeft de werkgever derhalve een argument om de werknemer die door (een ernstige mate van) eigen schuld ziek is geworden, het loon te weigeren. Opzettelijk risicovol gedrag of handelen dat ziekte tot noodzakelijke gevolg heeft, zoals het ondergaan van cosmetische operaties, kan met een ruime uitleg van art. 7:629 lid 3 sub a BW onder opzet worden

begrepen.

Conclusie

Het BW en de WIA kennen een verschillend criterium om eigen schuld van de betrokkene aan het ontstaan van arbeidsongeschiktheid toe te rekenen. Art. 28 lid 1 WIA verplicht de verzekerde voor de WIA om arbeidsongeschiktheid te voorkomen. Op grond van art. 7:629 lid 3 sub a BW kan de werknemer het recht op loon slechts ontzegd worden, indien de werknemer zijn ziekte willens en weten heeft veroorzaakt. Voor dit verschil tussen de beide bepalingen bestaat echter geen rechtvaardiging.

Art. 28 lid 1 WIA is ruim geformuleerd nu dit artikel zowel ziet op eigen schuld van de verzekerde aan het ontstaan van arbeidsongeschiktheid, als op eigen schuld aan de omvang van de arbeidsongeschiktheid. Het ligt in het kader van re-integratie in de rede om van de verzekerde vergaande inspanningen te verlangen, om het bestaan van arbeidsongeschiktheid te beperken. Met betrekking tot de toedracht van de veroorzaking van arbeidsongeschiktheid is het de vraag of het wenselijk is dat er sprake is van ruime toerekening van eigen schuld aan de verzekerde. Ik bepleit derhalve een aparte bepaling in de WIA waarin slechts een beperkte vorm van eigen schuld aan de verzekerde wordt toegerekend. Met een beroep op art. 28 lid 1 WIA is een ruimere uitleg van het begrip opzet van art. 7:629 lid 3 sub a BW verdedigbaar. Daarnaast is aanpassing van art. 7:629 BW wenselijk. Nu er geen rechtvaardiging bestaat voor een verschillend criterium in het BW en de WIA om eigen schuld van de betrokkene aan de toedracht van de ziekte of arbeidsongeschiktheid toe te rekenen, is een aanpassing van het BW en de WIA op zijn plaats. In de WIA en het BW dient naar mijn mening een vergelijkbare bepaling te worden opgenomen. Nu kent art. 7:629 lid 3 sub a BW een te beperkte grond voor toerekening van eigen schuld aan het ontstaan van ziekte aan de werknemer en de WIA een te ruime bepaling.

Voetnoot

- [1] Mevr. mr. M. Opdam verricht promotieonderzoek naar de re-integratie van letselschadeslachtoffers aan de Vrije Universiteit Amsterdam en is verbonden aan het Interfacultair samenwerkingsverband Gezondheid en Recht (IGER) van VU en VUmc. Haar promotieonderzoek wordt gefinancierd door NWO.
- [2] Voorbeeld ontleend aan: *Kamerstukken II* 2004/05, 30 034, nr. 12, p. 129.
- [3] Zie over dit criterium: B. Hoogendijk, *De loondoorbetalingsverplichting gedurende het eerste ziektejaar*, Gouda: Quint, p. 91-93.
- [4] *Kamerstukken II* 1995/96, 24 439, nr. 6, p. 74.
- [5] *Kamerstukken I* 1995/96, 24 439, nr. 134b, p. 48.
- [6] Zie hierover: P. Willems, 'Ziekte na een cosmetische ingreep: is art. 7:629 lid 3 onder a BW toe aan een chirurgische operatie?' *Arbeidsrecht* 2005, 2. Willems is van mening dat sprake is van opzet wanneer een werknemer 'zichzelf willens en wetens blootstelt aan een gebeurtenis waarvan hij op voorhand weet dat die gebeurtenis vrijwel zeker zijn ziekte tot gevolg zal hebben.'
- [7] Zie voor een bespreking van rechtspraak: E.H. Vogelzang, 'Risicovol gedrag en de bovenwettelijke suppletie: eigen schuld dikke bult?', *Arbeidsrecht* 2010, 9, R.A. Heida & D.J. Buijs, 'Disfunctioneren en wangedrag als gevolg van verslaving', in: E. Verhulp & W.A. Zondag, *Disfunctioneren en wangedrag van werknemers*, Deventer: Kluwer 2008, p. 193-216 en C.J. Frikkee & M.E. Smorenburg, 'Drank, drugs en het werk', *Sociaal Recht* 2008, 25.
- [8] Ktr. Sittard-Geleen 20 juli 2009, *JAR* 2009, 211.
- [9] Ktr. Gouda 23 augustus 2007, *JAR* 2007, 237.
- [10] Zie hierover: Vogelzang 2010.
- [11] HR 14 maart 2008, *NJ* 2008, 567. Zie voor een noot bij dit arrest: C.J. Frikkee, *Sociaal Recht* 2008, 42.
- [12] *Kamerstukken II* 2004/05, 30 034, nr. 3, p. 162.
- [13] *Kamerstukken II* 2004/05, 30 034, nr. 3, p. 162.
- [14] A.L. M. Keirse, *Schadebeperkingsplicht*, Deventer: Kluwer 2003, p. 42.
- [15] *Kamerstukken II* 2004/05, 30 034, nr. 3, p. 162.
- [16] *Kamerstukken II* 2004/05, 30 034, nr. 12, p. 129.
- [17] *Kamerstukken II* 2004/05, 30 034, nr. 12, p. 129-130.
- [18] *Kamerstukken II* 2004/05, 30 034, nr. 3, p. 205-206.
- [19] Zie ook: P.S. Fluit, 'WIA en reïntegratie', *Sociaal Recht* 2006, 2.
- [20] *Kamerstukken II* 1995/96, 24 439, nr. 3, p. 71-72. Zie ook: M. Koolhoven, 'Voorzichtig met ontslag van zieke werknemer!', *Arbeidsrecht* 2006, 66.
- [21] Zie ook: CRvB 2 december 1998, *RSV* 1999, 51 en CRvB 10 december 2003, *RSV* 2004, 32 waarin de CRvB uit de wetsgeschiedenis afleidt dat de wetgever met de benadelingshandeling in het kader van art. 45 lid 1 sub j ZW in het bijzonder oog heeft gehad op situaties waarin de werknemer zijn recht op loon prijsgeeft op een moment dat het arbeidsongeschiktheidsrisico reeds is ingetreden.

Copyright © Kluwer 2012

Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 09-02-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.